

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 391/2024-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov 1. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Nitra-Chrenová, 2. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby Leopoldov, zastúpených JUDr. Jánom Foltánom, advokátom, SNP 708, Galanta, proti postupu a uzneseniu Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/41/2021 z 3. augusta 2021 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo 39/2022 z 18. apríla 2023 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Návrhu na odklad vykonateľnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. augusta 2023 domáhajú vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 3To/41/2021 z 3. augusta 2021 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 39/2022 z 18. apríla 2023. Sťažovatelia navrhujú napadnuté uznesenia krajského súdu a najvyššieho súdu zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Sťažovatelia zároveň ústavný súd požiadali o odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4Tk/6/2020-195 z 18. marca 2021 bola sťažovateľka uznaná vinnou zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok,

jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 20 Trestného zákona k § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. a) a c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona a sťažovateľ bol uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 20 Trestného zákona k § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona, za čo bol sťažovateľke uložený trest odňatia slobody vo výmere 13 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia, ako aj ochranný dohľad a sťažovateľovi bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia, ako aj ochranný dohľad. Proti tomuto rozsudku okresného súdu podali sťažovatelia odvolanie, o ktorom krajský súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že ho podľa § 319 Trestného poriadku zamietol. Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podali sťažovatelia dovolanie [z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku], o ktorom najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

3. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti v zásade opakujú argumentáciu uvedenú v nimi podanom dovolaní. Podľa ich názoru k porušeniu nimi označených práv malo dôjsť tým, že krajský súd napadnutým uznesením arbitrárne zamietol ich odvolanie a následne najvyšší súd napadnutým uznesením ich dovolanie proti predmetnému uzneseniu krajského súdu arbitrárne odmietol, pričom v podstatnom namietajú, že v predmetnom trestnom konaní nebolo dostatočne preukázané, že sťažovatelia spáchali skutok opísaný v obžalobe, resp. nebolo preukázané, že by boli naplnené obligatórne znaky skutkovej podstaty predmetného trestného činu.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podľa čl. XI bodu 4 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2023 do 31. decembra 2023 v znení jeho dodatku č. 2 z 27. septembra 2023 (ďalej len „rozvrh práce“) bola predmetná vec, pôvodne pridelená sudkyňi spravodajkyňi Jane Laššákovej, pridelená sudcovi spravodajcovi Ivanovi Fiačanovi, ktorý sa v súlade s čl. II bodom 3 rozvrhu práce stal členom druhého senátu ústavného súdu.

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľmi formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie

[§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde] a v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

II.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom a uznesením krajského súdu:

7. Pokiaľ ide o sťažovateľmi napadnutý postup a uznesenie krajského súdu, ústavný súd pripomína, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, že o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, teda spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013, IV. ÚS 68/2020 a i.).

8. Sťažovatelia podali proti napadnutému uzneseniu krajského súdu dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol napadnutým uznesením. Z uvedeného vyplýva, že sťažovatelia mali vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu k dispozícii účinný prostriedok nápravy (vo forme dovolania), ktorý využili a o ktorom bol oprávnený a povinný rozhodnúť orgán verejnej moci (najvyšší súd), ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu. Rozhodovacia činnosť všeobecných súdov všetkých stupňov (vrátane dovolacieho) pritom v zásade pokrýva celý rozsah základných práv spojených s trestným konaním, ktorý je relevantný pre konanie o ústavnej sťažnosti, keďže všeobecné súdy plnia úlohu nielen ochrancov zákonnosti, ale aj prvotných ochrancov ústavnosti.

9. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje, že pokiaľ ide o sťažovateľmi namietanú arbitrárnosť napadnutého uznesenia krajského súdu, dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nezodpovedá právo na obhajobu len vo formulačnom rozsahu čl. 50 ods. 3 ústavy (primeraný čas na prípravu obhajoby a možnosť obhajovať sa sám alebo prostredníctvom obhajcu), ale aj obhajobné práva v kontexte spravodlivého procesu podľa čl. 6 dohovoru, a teda aj v rozsahu čl. 46 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 546/2020 II. ÚS 559/2021, II. ÚS 156/2023). Z uvedeného vyplýva, že pod tento dovolací dôvod spadá aj sťažovateľmi namietaná arbitrárnosť napadnutého uznesenia krajského súdu spočívajúca v tom, že podľa názoru sťažovateľov v napadnutom uznesení krajského súdu nebolo dostatočne preukázané, že sťažovatelia spáchali skutok opísaný v obžalobe, resp. nebolo náležite preukázané naplnenie obligatórnych znakov skutkovej podstaty predmetného trestného činu.

10. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd zdôrazňuje, že subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje,

a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum.

11. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľov v časti namietajúcej porušenie označených práv napadnutým postupom a uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

II.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

12. Z ustanovenia § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realita by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

13. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na príslušnom súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon.

14. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.

15. Ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha

ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a jeho úlohou nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci.

16. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby orgány verejnej moci preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

17. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť.

18. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľov vo vzťahu k namietanému porušeniu ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie sťažovateľov ako nedôvodné odmietol.

19. Pokiaľ ide o sťažovateľmi uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku („zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu“), najvyšší súd v napadnutom uznesení sťažovateľom prisvedčil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Najvyšší súd v tejto súvislosti dospel k záveru, že okresný súd, ako aj krajský súd dostatočným spôsobom, ktorý nie je možné považovať za svojvoľný či arbitrárny, uviedli, ktoré skutočnosti považovali za dokázané, o ktoré dôkazy opreli svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravovali pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnali s obhajobou, pričom z odôvodnenia ich rozhodnutí plynie, akými právnymi úvahami sa spravovali, keď posudzovali dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Najvyšší súd v napadnutom uznesení zároveň poukázal, že sťažovatelia v dovolaní ani konkrétne neuvádzajú, s ktorými konkrétnymi skutočnosťami sa podľa ich názoru súdy nižšieho stupňa opomenuli vysporiadať alebo z akých konkrétnych príčin je ich odôvodnenie nepostačujúce (napríklad opomenuli zohľadniť konkrétny argument, konkrétna úvaha alebo záver odporuje inej, určitý konkrétny záver nemožno logicky vyvodiť z určitého konkrétneho východiska a podobne). Najvyšší súd vo vzťahu k uvedenému pripomenul, že len všeobecné konštatovanie sťažovateľov, že súdy nižšieho stupňa sa nevysporiadali so všetkými argumentmi obhajoby a že ich odôvodnenie bez bližšej argumentácie nie je postačujúce, nepostačuje pre úspešné uplatnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Najvyšší súd v tejto súvislosti poukázal, že vychádzajúc z ustanovenia § 374 ods. 1 Trestného poriadku, je úlohou obvineného (kvalifikovane zastúpeného obhajcom), aby v podanom dovolaní vecne špecifikoval konkrétne chyby rozhodnutia, prípadne konania, ktoré mu predchádzalo, a aj keď je už vecou dovolacieho súdu, aby takto vecne

špecifikované konkrétne chyby podradil pod príslušné ustanovenie § 371 Trestného poriadku a posúdil jeho ne/naplnenie, nie je úlohou dovolacieho súdu si konkrétne vecne nešpecifikované dôvody pri ich absencii domýšľať či hľadať, v čom by mohli konkrétne dôvody obvineného námietok spočívať (I. ÚS 518/2019).

20. Pokiaľ ide o sťažovateľmi uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku („rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom“), naplnenie ktorého sťažovateľa videli v podstate v tom, že záznamy o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke považovali za nezákonné dôkazy z dôvodu, že boli získané v inej trestnej veci, najvyšší súd v napadnutom uznesení konštatoval, že ustanovenie § 115 ods. 7 Trestného poriadku vyžaduje na použitie záznamu telekomunikačnej prevádzky ako dôkazu v inej veci, ako je tá, v ktorej sa odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky vykonal, ako jedinú podmienku iba to, aby aj v tejto inej trestnej veci bolo vedené trestné konanie pre niektorý z trestných činov predpokladaných v § 115 ods. 1 Trestného poriadku (tzv. vecná súvislosť), t. j. pre niektorý z trestných činov (príp. viaceré), ktoré zákonodarca určil ako tie, ktoré odôvodňujú taký závažný zásah do práv dotknutých osôb, akým odpočúvanie nepochybne je (princíp proporcionality). Slovo „súčasne“ použité v ustanovení § 115 ods. 7 Trestného poriadku sa viaže výlučne na Trestným poriadkom „požadovanú“ právnu kvalifikáciu, a nie na okamih získania či použitia záznamu telekomunikačnej prevádzky, čo znamená, že taká kvalifikácia konania, aká sa vyžaduje pre vydanie príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky podľa § 115 ods. 1 Trestného poriadku, sa súčasne (zároveň) požaduje aj v inej trestnej veci, v ktorej taký príkaz vydaný nebol a v ktorej odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky nebol vykonávaný, avšak v ktorej sa legálnym spôsobom pri dodržaní zákonom stanoveného postupu získané informácie majú použiť. Vychádzajúc z uvedených východísk, najvyšší súd v napadnutom uznesení konštatoval, že ak počas odpočúvania monitorovanej stanice, ktorej majiteľom bol [REDAKOVANÉ] a záujmovou osobou [REDAKOVANÉ], boli získané informácie odôvodňujúce podozrenie aj z inej trestnej činnosti (prejednávanej v predmetnej trestnej veci), než pre ktorú bolo odpočúvanie nariadené, použitiu takto získaných informácií ako dôkazov v prejednávanej (inej) trestnej veci nič nebránilo, keďže zákonom požadovaná podmienka bola splnená, pretože predmetom prejednávanej trestnej veci je trestná činnosť podľa § 172 ods. 1 a 2 Trestného zákona, teda zločin, čo je jedným z trestných činov predpokladaných ustanovením § 115 ods. 1 Trestného poriadku. Požadovaná právna kvalifikácia (v čase použitia záznamu) totiž predstavuje jediné obmedzujúce kritérium. Podľa názoru najvyššieho súdu vzhľadom na existenciu celého radu ďalších usvedčujúcich dôkazov (najmä výpovedí svedkov), teda existenciu významných vyvažujúcich faktorov, by ani prípadný nedostatok pri zabezpečovaní záznamov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke (ku ktorému ale v prejednávanej veci ani nedošlo) nespôsovoval nespravodlivosť procesu ako celku, pričom len pri možnosti konštatovania naplnenia tejto podmienky by bolo možné dospieť k záveru o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

21. Pokiaľ ide o sťažovateľmi uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku („rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť“), najvyšší súd v napadnutom uznesení v podstatnom uviedol, že nesprávnym právnom posúdením zisteného skutku sa rozumie situácia spočívajúca v tom, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin napriek tomu, že nešlo o žiaden

restný čin alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného restného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho/miernejšieho restného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda situácia, že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný – podradený pod správnu skutkovú podstatu restného činu upravenú v Restnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu. Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému skôr konajúcimi súdmi vyjadrenému v skutkovej vete výroku môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru a nikdy nie námietky skutkové, za ktoré sa považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd teda hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Restného poriadku len z toho hľadiska, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného a ktorý je vymedzený v takzvanej skutkovej vete napadnutého rozsudku, zodpovedá znakom skutkovej podstaty príslušného restného činu, pod ktorú bol odsudzujúcim rozsudkom podradený. Nadväzujúc na uvedené, najvyšší súd v napadnutom uznesení poukázal, že z obsahu skutku, tak ako ho okresný súd ustálil a pojal do takzvanej skutkovej vety svojho rozsudku a s ktorým sa krajský súd bezo zmeny stotožnil, v podstate (zjednodušene povedané) plynie, že sťažovateľka si od presne nezisteného dňa a na dosiaľ nezistenom mieste do 6. februára 2019 bez povolenia obstarávala heroín a pervitín, ktoré následne v Seredi a na ďalších miestach v okrese Galanta bez povolenia predávala R. B. za cenu 200 eur za 5 gramov heroínu, J. H. za cenu 200 eur za 5 gramov heroínu a 100 eur za 2,5 gramu heroínu, L. B. za cenu 40 eur za 1 gram heroínu a Š. H. za cenu 30 – 40 eur za 1 kubík, sťažovateľ sa aktívne zúčastňoval na nepovolenom obstarávaní a predaji drog najmä zabezpečovaním logistiky a obž. F. S. a obž. R. L. (stíhaní v samostatnom konaní) heroín a pervitín bez oprávnenia predávali najmä tým spôsobom, že sťažovateľka im telefonicky oznámila miesto, čas a osobu, ktorej majú drogu v ňou určenom množstve a cene predat', s tým, že sťažovatelia a F. S. a R. L. (stíhaní v samostatnom konaní) si od presne nezisteného dňa a na dosiaľ nezistenom mieste bez povolenia obstarali aj 2 ks vreciek s vákuovým uzáverom obsahujúcich 23 bežných jednotlivých dávok metamfetamínu v sumárnej hodnote 53,05 eur, ktoré mali bez povolenia pri sebe v motorovom vozidle značky Audi Q7 až do 18.31 h dňa 6. februára 2019, kedy ich v okamihu pokusu o zastavenie príslušníkmi Policajného zboru z predmetného vozidla vyhodili, pričom v minulosti už za „drogovú“ restnú činnosť boli právoplatne odsúdení.

22. Podľa názoru najvyššieho súdu námietky, ktorými sťažovatelia napádali správnosť zisteného skutku uvedeného v skutkovej vete rozsudku okresného súdu, ako aj hodnotenie vykonaných dôkazov (nenaplnenie obligatórných znakov skutkovej podstaty stíhaných restných činov; nepreukázanie, že by drogy zaistené v motorovom vozidle patrili obvineným; nepreukázanie, že by mala sťažovateľka za pomoci sťažovateľa drogy predávať; spochybňovanie hodnovernosti svedkov; komparácia výsluchov svedkov z prípravného konania s ich výsluchmi z hlavného pojednávania a analýza ich rozporov; spochybňovanie jednotlivých svedeckých výpovedí a podobne) dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Restného poriadku zjavne nenapĺňajú, pretože ide o námietky skutkového charakteru, ktoré sú z dovolacieho prieskumu vylúčené, keďže v dovolacom konaní správnosť a úplnosť skutkového stavu dovolací súd nesmie skúmať a ani meniť, pričom okresný súd dostatočným, zrozumiteľným a logickým spôsobom, s ktorým sa následne stotožnil aj krajský

súd a jeho odôvodnenie doplnil, objasnil svoje úvahy vedúce ho k záveru o vine a treste sťažovateľov, ktoré nie je možné považovať za svojvoľné či arbitrárne. Uvedenými námietkami sa podľa názoru najvyššieho súdu sťažovateľa v zásade dožadovali „iba“ iného hodnotenia vykonaných dôkazov podľa svojich predstáv, teda v zásade zmeny zisteného skutkového stavu vo svoj prospech, čo však dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nenapĺňa s tým, že okresný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia doplnených o argumentáciu krajského súdu dostatočným spôsobom, ktorý nie je možné považovať za svojvoľný či arbitrárny, uviedol, ktoré skutočnosti považoval za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa správal pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa správal, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Súdny nižšieho stupňa v rámci odôvodnenia svojich rozhodnutí taktiež dostatočným spôsobom vysvetlili, prečo svoje rozhodnutie založili aj na výpovediach svedkov z prípravného konania, hoci sa od nich svedkovia na hlavnom pojednávaní odchyľovali, k čomu najvyšší súd v napadnutom uznesení pre úplnosť doplnil, že ani zásady bezprostrednosti a ústnosti súdneho konania plynúce z ustanovení § 2 ods. 18 a 19 Trestného poriadku a § 278 ods. 2 Trestného poriadku (ktoré vychádzajú z princípu, že spravodlivé rozhodnutie súdu si vyžaduje, aby súd rozhodoval na podklade bezprostredne pred ním ústne vykonaných dôkazov, pretože len za takejto situácie bude jeho pohľad na vec najobjektívnejší) neznamenajú, že súd smie rozhodnúť len na podklade výpovede svedka prednesenej na hlavnom pojednávaní, odhliadnuc od jeho výpovede učinenej v prípravnom konaní. Ak svedok na hlavnom pojednávaní vypovedá v podstatných rysoch zhodne ako v prípravnom konaní, jeho výpoveď z prípravného konania sa stáva súčasťou jeho výpovede prednesenej na hlavnom pojednávaní. Ak sa však od svojej výpovede z prípravného konania podstatným spôsobom odchyľuje, jeho výpoveď z prípravného konania sa stáva súčasťou jeho výpovede prednesenej na hlavnom pojednávaní za situácie, ak je zápisnica o tejto jeho skoršej výpovedi (z prípravného konania) na návrh niektorej zo strán v konaní (§ 264 ods. 1 a 2 Trestného poriadku) prečítaná a je potom vecou hodnotenia dôkazov, ktorej z týchto výpovedí na podklade vysvetlenia rozporov svedkom v kontexte ostatných vo veci vykonaných dôkazov súd uverí (rozhodnutie najvyššieho súdu publikované pod č. 53/2009). Podľa názoru najvyššieho súdu sa okresný súd a krajský súd v odôvodneniach svojich rozhodnutí dostatočným spôsobom vysporiadali aj s námietkami týkajúcimi sa stotožnenia monitorovaných osôb a úloh, ktoré jednotliví obvinení v rámci páchania stíhanej trestnej činnosti zastávali, z ktorých okrem iného vyplýva, že sťažovateľka bola stotožnená ako užívateľka monitorovanej účastníckej telefónnej stanice, pričom v rámci telefonických hovorov, ale aj SMS reagovala na oslovenie „grófká“, pod touto prezývkou vystupovala. K námietke sťažovateľa, že nevedel o drogách v motorovom vozidle, ktoré viedol, najvyšší súd konštatoval, že súdy nižšieho stupňa logickým a presvedčivým spôsobom argumentovali, že pokiaľ by touto vedomosťou nedisponoval, nemal by ani dôvod s motorovým vozidlom, ktoré viedol, pred príslušníkmi Policajného zboru, ktorí sa ho pokúšali zastaviť, unikať. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietanú „nedostatočnú kvalitu“ výpovedí svedkov z dôvodu, že išlo o drogovu závislé osoby, najvyšší súd v napadnutom uznesení uviedol, že samotné zistenie zneužívania omamných alebo psychotropných látok svedkom samy osebe, teda bez zistenia, že táto skutočnosť má vplyv na schopnosť dotknutého svedka správne vnímať, zapamätať si alebo reprodukovať prežité udalosti, nemá žiaden vplyv na použiteľnosť jeho výpovede, pričom zo zápisníc o výsluchoch svedkov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED].

█ z prípravného konania neplynie, že by svedkovia javili také príznaky ovplyvnenia návykovou látkou, ktoré by im bránili v podaní riadnej výpovede, a nespôsobilosť svedkov správne vnímať, zapamätať si alebo reprodukovať prežité udalosti neplynie ani zo zápisníc o ich výpovediach prednesených na hlavnom pojednávaní, keďže ani okresný súd a ani prítomní obhajcovia takúto skutočnosť neavizovali. Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd v napadnutom uznesení konštatoval, že sťažovatelia svojimi námietkami nenaplnili ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

23. Ústavný súd po ústavnom prieskume napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení zaoberal všetkými pre rozhodnutie o dovolaní sťažovateľov podstatnými otázkami súvisiacimi s predmetom ústavnej sťažnosti a dal na ne dostatočné a presvedčivé odpovede, pričom jeho závery sú logické a zrozumiteľné. Ústavný súd argumentáciu sťažovateľov nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého rozhodnutia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Rovnako nezistil, že by posudzované dovolacie uznesenie najvyššieho súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnené. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou.

24. Ústavný súd ďalej poznamenáva, že na posúdenie prípustnosti dovolania je zásadne príslušný dovolací súd. Skutočnosť, že sťažovatelia zastávajú iný právny názor, ako prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže viesť k záveru o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojim vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade najvyšším súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Posúdenie prípustnosti dovolania zo strany najvyššieho súdu, osobitne jeho závery, však podľa názoru ústavného súdu takéto nedostatky v danom prípade nevykazuje.

25. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd pripomína, že nie je „skutkovým súdom“, sám dokazovanie spravidla nevykonáva a nie je preto v zásade ani oprávnený do skutkových záverov všeobecných súdov (okrem už uvedených prípadov) zasahovať (II. ÚS 472/2014).

26. Ústavný súd na tomto mieste zároveň zdôrazňuje, že jeho úlohou nie je vystupovať ako súd tretej či štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je presvedčiť sa, že sa najvyšší súd s námietkami sťažovateľov dostatočným a relevantným spôsobom vysporiadal. Úlohou ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je totiž v prvom rade dohliadnuť na to, aby konanie ako celok bolo spravodlivé. Rovnako Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre k čl. 6 dohovoru zdôrazňuje posudzovanie spravodlivosti konania ako celku (Khan proti Spojenému kráľovstvu z 12. 5. 2000, sťažnosť č. 35394/97, bod 34; Allan proti Spojenému kráľovstvu z 5. 11. 2002, sťažnosť č. 48539/99, bod 42).

27. Možno tak uzavrieť, že po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľov nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Ústavný súd zároveň poukazuje na ustálený právny názor,

podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

28. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nesignalizuje možnosť porušenia základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd teda dospel k záveru, že medzi sťažovateľmi napadnutým uznesením najvyššieho súdu na jednej strane a obsahom týchto práv na strane druhej neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení, a preto ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

29. Sťažovatelia zároveň tvrdia, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu boli porušené aj ich základné práva podľa čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 a 4 ústavy, ako aj ich právo podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru, pričom z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia svoju argumentáciu o týchto porušeníach odvodzujú od namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže však ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. ich práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu základných práv sťažovateľov podľa čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 a 4 ústavy, ako ani ich práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru. Ústavný súd preto podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť aj v tejto jej časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

II.3. K návrhu na odklad vykonateľnosti:

30. Sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu.

31. Podľa § 129 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak by právnymi následkami napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu hrozila závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom

32. Pokiaľ ide o návrh sťažovateľov na odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom (ako to vyplýva z predchádzajúcich bodov odôvodnenia tohto uznesenia) je zrejmé, že v danom prípade nie sú splnené predpoklady stanovené § 129 zákona o ústavnom súde na odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu, a preto ústavný súd návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu nevyhovel (bod 2 výroku tohto uznesenia).

33. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov uplatnenými v ich ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. septembra 2024

Peter Molnár
predseda senátu